

Arrest

**nr. 125 014 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 augustus 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 2 september 2013 ter kennis wordt gebracht, is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 2 september 2013 ter kennis wordt gebracht, is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er werd geen middel ontwikkeld met betrekking tot de tweede bestreden beslissing. Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er dient dan ook geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door verweerder in haar nota omwille van een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 17 maart 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking werd op 18 maart 2014 per aangetekende zending aan de partijen overgemaakt.

3.3. Verzoeker richt op 26 maart 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 mei 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst partijen op de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt niet naar haar herkomstland te kunnen terugkeren daar zij tegen de wil van haar familie gevlucht is en vergelding vreest bij terugkeer en te willen benadrukken dat er in haren hoofde wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, daar zij niet meer welkom is in haar land van herkomst, zij in België een gezinsleven heeft opgebouwd en de verwerende partij hier “gewoon te licht over is gegaan”. De verwerende partij heeft geen opmerkingen en sluit zich aan bij de beschikking.”*

Waar verzoeker aangeeft niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omwille van een vrees voor familiale vergelding, merkt de Raad op dat dit element niet in het verzoekschrift werd aangevoerd. Hierbij dient te worden herhaald dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie uitmaakt en dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, reeds in het ver-

zoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Verzoeker maakt niet aannemelijk, en de Raad kan dit ook niet vaststellen, dat bovenvermeld element niet reeds in het verzoekschrift kon worden ontwikkeld. Dit element kan derhalve niet dienstig slechts voor het eerst worden opgeworpen op de terechtzitting naar aanleiding van de vraag tot horen. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekers betoog hoe dan ook slechts een bewering blijft, die op geen enkele wijze wordt onderbouwd met objectieve overtuigingsstukken. Wat betreft het aangevoerde gezinsleven dat hij in België zou hebben opgebouwd, betwist, laat staan weerlegt verzoeker de hieromtrent in de beschikking opgenomen grond niet. In de beschikking werd immers aangegeven, evenals reeds in de eerste bestreden beslissing werd gesteld, dat verzoeker op geen enkele wijze aanduidt met welke personen hij in België een gezin zou hebben opgebouwd.

Gelet op bovenstaande weerlegt verzoeker op geen enkele wijze de concrete gronden opgenomen in de beschikking van 17 maart 2014. Derhalve brengt hij geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA